

Wiadomość Tygodnia

SERCANKI I SERCANIE CZUWALI NA JASNEJ GÓRZE

Od 250 lat Kościół w naszej Ojczyźnie raduje się z możliwości celebrowania liturgicznego święta Najświętszego Serca Pana Jezusa. Dokładnie 6 lutego 2015 roku świętowaliśmy okrągłą rocznicę podpisania dekretu Instantibus przez Papieża Klemensa XIII, zatwierdzającego kult oraz teksty liturgiczne dla tego święta. Aby wyrazić wdzięczność Bogu za ten nieoceniony dar, w narodowym Sanktuarium Matki Bożej na Jasnej Górze odbyło się modlitewne czuwanie. W nocy z 7/8 lutego licznie zgromadzeni czciciele Bożego Serca trwali wspólnie przed cudownym obrazem Matki Bożej.

Czuwanie zorganizowane było przez siostry sercanki i księża sercanów, którzy przybyli z wielu wspólnot i stron Polski. We wspólną modlitwę włączyły się także osoby konsekrowane z innych zgromadzeń oraz pielgrzymi indywidualni. W czuwaniu uczestniczyło ok. 110 siostr sercanki z Matką gen. Agnieszką Kijowską.

Nocne czuwanie przed obrazem Królowej Polski było duchowym darem złożonym Bogu i Kościołowi za ustanowienie święta Najśw. Serca Jezusowego. W dniu 6 lutego 2015 roku przypadała bowiem 250. rocznica ustanowienia liturgicznego święta NSJ przez papieża Klemensa XIII, co dokonało się poprzez papieskie zatwierdzenie dekretu wydanego przez Św. Kongregację Rytów z dnia 26 stycznia 1765 r. Teksty liturgiczne Mszy św. i oficjum ku czci Najśw. Serca Pana Jezusa po raz pierwszy wprowadzono do liturgii w piątek po oktawie Bożego Ciała 1765 roku. Przywilej ten na prośbę polskich biskupów otrzymało Królestwo Polskie i Wielkie Księstwo Litewskie, a także osobno Arcybractwo Serca Jezusowego w Rzymie.

Nawiązując do wspomnianej rocznicy oraz obchodzonego Roku Życia Konsekrowanego uczestnicy czuwania po wieczornym Apelu Jasnogórskim wysłuchali konferencji wygłoszonej przez ks. Tadeusza Michałka SCJ, który przypomniał rozwój kultu Serca Jezusowego na przestrzeni wieków. Następnym punktem programu było rozważanie tajemnic różańcowych – tajemnic światła, poprowadzone przez postulanki Zgromadzenia Służebnic Najśw.

Serca Jezusowego. Następnie ks. Gabriel Pisarek SCJ przewodniczył Godzinie Świętej, podczas której wprowadził wszystkich uczestników w istotę miłości Serca Jezusa i serca Jego ucznia. Ks. Gabriel koncentrując się na osobie Jezusa z Getsemani, zwrócił uwagę na codzienne decyzje, które są sprawdzianem naszej wolności i miłości.

Centralnym punktem czuwania była Msza św. sprawowana o północy, której przewodniczył ks. Artur Sanecki, prowincjał księży sercanów. O godz. 2.00 rozpoczęło się nabożeństwo Drogi krzyżowej, przygotowane przez siostry sercanki - nowicjuszkę i profeski, po którym wszyscy zaśpiewali Godzinki do Serca Jezusowego. Czuwanie zakończyła wspólna Liturgia godzin.

Nie było to ostatnie wydarzenie związane z tym wielkim jubileuszem. Wiosną odbędzie się sympozjum naukowe poświęcone społecznemu wymiarowi kultu Najświętszego Serca Jezusa organizowane przez Sercański Ośrodek Krzewienia Kultu Najświętszego Serca Jezusa i Wyższe Seminarium Misyjne Księża Sercanów w Stadnikach. Za: www.sercanki.org.pl oraz www.sercanie.pl

Wiadomości Krajowe

SALETYNI WYBRALI PROWINCJAŁA

Od poniedziałku 9 lutego do piatku 13 lutego odbywała się w Dębowcu kapituła polskiej Prowincji saletynów.

Najważniejszym punktem jej obrad był wybór przełożonego prowincji Matki Bożej Królowej Polski. Dokonało się to podczas sesji popołudniowej czwartego dnia obrad. Rozpoczęła się ona od adoracji Najświętszego Sakramentu w intencji dobrego wyboru przełożonego prowincji. Po modlitwie kapitulanci w tajnym

głosowaniu ponownie wybrali ks. Andrzeja Zagórskiego MS na urząd prowincjała.

Przełożony polskiej prowincji saletynów urodził się w 1962 roku w Rzeszowie. Do Zgromadzenia wstąpił w 1982, a święcenia kapłańskie przyjął w 7 lat później. Przez kilka lat był mistrzem nowicjatu, a także koordynatorem formacji całego zgroma-

dzienia w Rzymie. Studiował teologię duchowości na Uniwersytecie Gregoriańskim. W latach 2003-06 był asystentem prowincjalnym, a w latach 2012-15 – prowincjalem.

Natomiast istotnymi punktami piątego, ostatniego dnia obrad Kapituły Prowincjalnej były wybór członków Rady Prowincjalnej oraz głosowanie nad postulatami wniesionymi do Kapituły.

Podczas pierwszej sesji przedpołudniowej przewodniczący komisji kapitulnych przedstawili wyniki prac w grupach nad postulatami i wnioskami. Następnie na forum Kapituły odbyła się dyskusja na temat opracowywanych dokumentów.

Druga sesja przed południem poświęcona była wyborom członków Rady Prowincjalnej. Kapitulanci w tajnym głosowaniu wybrali ks. Piotra Cieplaka MS na urząd

wikariusza prowincjalnego, asystentem prowincjalnym zaś został wybrany ks. Robert Głodowski MS.

Od lewej: wikariusz prowincjalny ks. Piotr Cieplak MS, prowincjał ks. Andrzej Zagórski MS, asystent prowincjalny ks. Robert Głodowski MS

Nowy zastępca prowincjała był dotychczas ekonomem administracyjnym polskich saletynów, a także ekonomem Konsulty Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich. Asystent prowincjalny

przez ostatnie lata był proboszczem w parafii w Busku na Ukrainie. Obaj mają bogate doświadczenie duszpasterskie. Dalsza część sesji była poświęcona dyskusji nad postulatami.

W czasie sesji popołudniowej odbyła się dalsza dyskusja nad wnioskami i ostateczne głosowanie oraz wybór członków Zespołu Doradców, czyli organu konsultacyjnego dla prowincjała i jego rady. Jego członkami zostali: ks. Jan Kijek MS, ks. Zbigniew Pałys MS i ks. Jan Potoplak MS.

Obrady Kapituły zakończyło podpisanie uchwał przez członków gremium. Po zamknięciu sesji kapitulanci koncelebrowali Eucharystię na zakończenie Kapituły, której przewodniczył ks. prowincjał Andrzej Zagórski MS. Za: www.saletyni.pl

XXXI KAPITUŁA PROWINCJI SALWATORIANÓW obradowała w Krakowie

W dniach 2-6 lutego 2015 roku w Krakowie odbyła się XXXI Kapituła Prowincjalna Prowincji Polskiej Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Jej znaczącym kontekstem był, przeżywany w Kościele, Rok Życia Konsekwentnego oraz Salwatoriański Rok Misyjny. Mottem kapituły były słowa „Misja Zbawiciela jest naszą pasją”. Niemal w całości obrad uczestniczył przełożony generalny ks. Milton Zonta.

Kapitulne gremium stanowiło siedemdziesięciu „ojców kapitulnych”, wśród których byli przełożeni salwatoriańskich wspólnot zlokalizowanych w kilkunastu krajach oraz delegaci reprezentujący całą społeczność prowincji polskiej.

Celem kapituły była analiza aktualnej sytuacji prowincji, wybór członków rady prowincjalnej oraz wypracowanie uchwał, które przez najbliższe trzy lata będą stanowiły priorytety dla zarządu i całej wspólnoty polskich salwatorianów. Uczestnicy bardzo szczegółowo przyjrzeni się swojemu misyjnemu powołaniu.

W trzecim dniu wybrano nowy zarząd prowincji w składzie: ks. Józef Figiel – wikariusz prowincjalny, ks. Dariusz Partyka (3 kadencja) – ekonom, ks. Piotr Łapiński – konsultor, ks. Sławomir Noga (3 kadencja) – konsultor, ks. Ambroży Skorupa (2 kadencja) – konsultor i ks. Mirosław Stanek – konsultor.

Wcześniej, dnia 3 listopada 2014 roku, ks. Piotr Filas został wybrany przełożonym prowincji i będzie pełnił ten urząd już trzecią kadencję. Nowy zarząd oficjalnie rozpocznie swoją posługę dnia 28 lutego br. ks. [Sławomir Noga SDS](http://www.misjonarze.org)

KONWENT PROWINCJALNY POLSKICH MISJONARZY CM

W dniach 9 lutego do 12 lutego 2015 r. odbył się Konwent Prowincjalny Księży Misjonarzy Polskiej Prowincji. Tematem przewodnim Konwentu było „Zgromadzenie Misji – Czterysta lat wierności charyzmatowi i nowa Ewangelizacja – Pójdiesz, do kogokolwiek cię pošlę (Jer 1,7)”. Konwent rozpoczął się mszą św. której przewodniczył ks. Asystent

Generalny Stanisław Zontak CM, ks. Wyzytator Kryspin Banko CM oraz uczestnicy konwentu księży i bracia Zgromadzenia Księży Misjonarzy. W czasie trwania Konwentu uczestnicy zastanawiali się nad tematami „400 lat Zgromadzenia – pamięć naszej historii oraz wyzwania i możliwości nowej ewangelizacji”. Wybrano też nowych radców prowincji oraz delegatów na Konwent Generalny 2016 r.

Konwent zakończył się mszą św. której przewodniczył ks. Wyzytator Kryspin Banko CM, który przypomniał uczestnikom co

znaczą dla misjonarza słowa „Ewangelizare Pauperibus Misit Me – Ewangelie ubogim posłał Mnie Pan”. „My sami, badając stan teraźniejszy, nie powinniśmy ulegać zbyt niemu samozadowoleniu z tego co czynimy i co posiadamy, ale też nie powinniśmy poddawać się pesymizmowi i czekać jedynie na to, co wydaje się być nieuchronne. Powinniśmy żyć chrześcijańską nadzieją i z zapalem podążać drogami, które wytyczył nam św. Wincenty a Paulo”. Za: www.misjonarze.org

25 LAT KOMBONIANÓW W POLSCE

25 lat minęło jak jeden dzień” – tak można sparafrazować słowa piosenki z „Czterdziestolatka”, popularnego polskiego serialu lat siedemdziesiątych. W obecnym roku mija właśnie 25 lat od oficjalnego otwarcia pierwszego domu misjonarzy kombonianów w Polsce. A wydarzyło się to 28 września 1990 r.

Początki związane były z rekonesansowymi przyjazdami kombonianów z Włoch w latach osiemdziesiątych w odpowiedzi na zgłoszenia młodych ludzi, którzy wyrażali chęć wstąpienia do zgromadzenia. To właśnie wtedy wstąpił do nas śp. Mirosław Kalinowski z Rybnika, który zmarł na krótko przed święceniami. Z tej pierwszej grupy misjonarzy na dłużej zagościliw Polsce o. Pietro Cozza, o. Pietro Ciaponi, którzy zakładaliwspólnotę w Warszawie. Jej zadaniem było promowanie idei misyjnej w kraju wyswabdzającym się z pęt komunizmu i w mogącym wreszcie otworzyć się na świat Kościele.

Jednym z narzędzi wspólnoty było wydawanie czasopisma „Misjonarze Kombonianie”, które dodziś dociera do licznych czytelników. Inny ważny element jej animacji misyjnej to odwiedzanie parafii, seminariów i szkół, by przypominać o powszechności powołania misyjnego wszystkich ochrzczonych i całego Kościoła. Coraz więcej młodych ludzi odkrywałoteż swoje powołanie do pracy misyjnej, a niektórzy nawet zdecydowali się na wstąpienie do postulatu zgromadzenia, który zaczynał funkcjonować w Warszawie.

Po kilku latach przełożeni generalni widząc coraz większe zainteresowanie pracą kombonianów, wysłali do Polski kolejnych współbraci, by wzmocnić siły nowo powstałej wspólnoty. Byli wśród nich m.in. o. ManoloTorresz z Hiszpanii, który przepracował w naszym kraju niemalże 20 lat czy o. Giovanni Migliorati, aktualnie biskup diecezji Awasa w Etiopii. Dom przy ulicy Łącznej na warszawskim Bukowie zaczął zapełniać się polskimi kandydatami do zgromadzenia. Na dalszą formacjęmłodzi ludzie wyjeżdżali do Włoch, a potem do Afryki i Ameryki Łacińskiej. Większość kan-

dydatów pochodziła z południa Polski, dlatego po dziesięciu latach otworzono drugą wspólnotę w Krakowie. Po ukończeniu budowy nowego domu przeniesiono tam postulat, za który odpowiedzialny był w tym czasie o. StefanoGiudiczastąpiony potem przez o. Wojciecha Chwaliszewskiego. Niedawno przeniesiono tam także redakcję czasopisma „Misjonarze Kombonianie”. Również wielu innych kombonianów przez te wszystkie lata rozwijało dzieło św. Daniela Comboniego i ożywiało ducha misyjnego Polaków. Byli wśród nich: o. Giovanni Girardi z Włoch, br. JesúsPérez z Meksyku, o. Eliaz Afola z Togo, o. Pascal Garasoma z Kongo, o. Mario Sala Dana z Włoch, o. José Romero z Meksyku, o. Adam Zagaja, o. Tomasz Marek i o. Maciej Zieliński.

Począwszy od końca lat dziewięćdziesiątych cieszyliśmy się kolejnymi święceniami polskich kombonianów. Niektórzy z nich od razu wyjeżdżali do pracy na innych kontynentach, inni posługiwali na miejscu. Dziś mamy 11 kapłanów, 2 braci zakonnych i dwóch kleryków. Przez kilka lat też cieszyliśmy się powiększoną obecnością rodziny komboniańskiej, kiedy w podwarszawskim Piastowie istniała wspólnota sióstr kombonianek.

Obecnie w dwóch polskich wspólnotach pracuje 8 kombonianów – po czterech w każdej. W Warszawie o. Gianni Gaiga, o. Pietro Cozza z Włoch, o. Lazare AkoSowah z Togo i o. Guillermo Aguiñagaz z Meksyku. Prowadzą w diecezjach animację misyjną, głoszą rekolekcje, goszczą grupy przyjeżdżające na dni skupienia, a także opiekują się kaplicą, gdzie na codzienną Mszę św. przychodzą okoliczni mieszkańcy. Z kolei w Krakowie posługuje trzech Polaków – o. Rafał Leszczyński, o. Krzysztof Żębik i o. Maciej Miąsik – oraz o. Theotime Akpakoz z Beninu, który umiędzynarodawia tę wspólnotę. Oprócz animacji misyjnej w „południowych” diecezjach kraju oraz pracy nad czasopiśmie, gościmy w naszym domu również różne grupy, przeważnie młodzieży, na rekolekcjach, spotkaniach i warsztatach, najczęściej organizowanych przez nas samych. Mamy także pod opieką dwa duszpasterstwa akademickie, z których jedno ma charakter misyjny. Promujemy też młodzieżowy ruch misyjny TUCUM dla osób, które chcą żyć misjami tu, na miejscu. W ostatnich latach w Krakowie zaczął się także rozwijać ruch Świeckich Misjonarzy Kombonianów. Jego członkowie rozeznają i przygotowują się do pracy na misjach jako świeccy. Dotychczas z tej grupy wyjechało 5 osób. Wkrótce do naszej wspólnoty ma dołączyć o. Deogratias Nguonzi, nowowyświęcony kombonianin z Ugandy.

My, misjonarze kombonianie, jesteśmy niezmiernie wdzięczni Panu Bogu za te 25 lat historii na polskiej ziemi. Staraliśmy się ją pisać, rozeznając Boże plany i zaszczepiając charyzmat św. Daniela Comboniego. Najpiękniejszym owocem naszej pracy są konkretne osoby: Polacy i Polki, którzy podjęli rzucone im wyzwanie poświęcenia się pracy misyjnej i dzisiaj żyją i pracują na czterech kontynentach. Mamy nadzieję, że ten skromny jubileusz pomoże nam wszystkim odnowić nasze zaangażowanie misyjne w kraju i poza nim. o. Maciek Miąsik MCCJ Więcej na: www.redemptor.pl

ZACZĘŁO SIĘ OD „GLADIATORA”

„Bezdomni dla bezdomnych” — tak swoją filmową inicjatywę określają osoby bezdomne, które dokładnie 3 lata temu, w lutym 2012 roku, założyły przy Dziele Pomocy św. Ojca Pio Dyskusyjny Klub Filmowy „Loretanin”. Pomysł założenia klubu zrodził się spontanicznie w prow-

adzonej przez Dzieło Pomocy kuchni dla osób ubogich, gdzie kilku bezdomnych podzieliło się swym „filmowym” marzeniem z bratem kapucynem. Pomysłodawcy stworzyli „grupę strategiczną Trzon”, która pod okiem pracownika socjalnego Dzieła zaplanowała pierwszą projekcję. Zaczęło się od pokazu filmu „Gladiator”, a potem było jeszcze ponad 30 innych wielkoekran-

owych produkcji, między innymi: „Prosta historia”, „October Baby”, „Misja”, „Wiśniowy ogród”. Każdy pokaz gromadzi kilkudziesięciu miłośników filmu, są to głównie osoby bezdomne. Rekordową frekwencję członkowie DKF zanotowali, gdy na ekranie dzielowego kina pojawili się „Nietykalni” — przyszło 110 osób. Wszystkie wielkoekranowe projekcje kończy, jak na klub dys-

kusyjny przystało, ożywiona wymiana filmowych wrażeń. Na każde spotkanie DKF zapraszany jest również gość specjalny, który wprowadza przybyłych w tematykę filmu, a po zakończonej projekcji prowadzi wspomnianą dyskusję. Do tej pory członkom DKF udało się zaprosić na pokaz między innymi aktorów: Krzysztofa Globisza, Macieja Małysę czy Katarzynę Gajdarską.

W środę, 4 lutego, odbył się kolejny filmowy pokaz. Tym razem członkowie DKF zaprezentowali produkcję „Wszystko za życie”. Na projekcję przybyło blisko 80 osób bezdomnych.

Uczestnicy pokazów o filmowej inicjatywie: Dla nas to jest wspólnota, łączenie ludzi, żeby wyszli z ulicy i zobaczyli też coś inne-

go, ludzie tego chcą! Nie wszyscy na tej ulicy znaleźli się dlatego, że chcieli — pan Radek.

Udział w spotkaniach DKF-u daje nam namiastkę normalności, a ta z kolei pozwala zacząć myśleć pozytywnie o sobie — pan Karol.

Liczba osób bezdomnych przychodzących na projekcję pokazuje, że my też mamy coś do powiedzenia, chcemy coś robić ze sobą, chcemy się rozwijać, jesteśmy twórczy — pani Anna, jedna z założycielek DKF-u.

Za: www.kapucyni.pl

„MODLITWA W DRODZE” NAGRODZONA

Aplikacja na smartfony „Modlitwa w drodze” zdobyła jedną z prestiżowych nagród Mobile Trends Awards przyznawaną najlepszym firmom i instytucjom z branży mobilnych technologii.

W tym roku zwycięzców wyłoniono w siedemnastu kategoriach. Jezuci z „Modlitwy w drodze” zostali nagrodzeni w kategorii „komunikacja i społeczności”.

modlitwawdrodze.pl

Chcemy pokazać, że modlitwa nie jest archaizmem, proponowana przez nas „Modlitwa w drodze” to modlitwa człowieka mobilnego –

mówił Piotr Chydziański SJ, kiedy przed rokiem w Środę Popielcową startowała aplikacja mobilna.

Taka jest zresztą idea „Modlitwy w drodze” – wyjście z duchowością ignacjańską do wszystkich – dodał szef „Modlitwy w drodze”. – Skoro możliwości dotarcia poszerzyły się pomyśleliśmy, że warto stworzyć coś więcej, już nie tylko stronę internetową przystosowaną do wszystkich platform: telefonów komórkowych, tabletów, komputerów ale wyjść z aplikacjami mobilnymi na telefony komórkowe gdyż jest to coraz bardziej rozwijający się rynek – opowiadał młody jezuita.

Każda modlitwa „w drodze” to 10 minutowe rozważanie bazujące na Ewangelii. Rozpoczyna się od wysłuchania Słowa Bożego, kilku myśli komentarza, aby potem słuchając muzyki odnieść je do swojego życia. Taka modlitwa ma pomóc odnaleźć Boga, który jest obecny w każdym momencie naszego życia. Modlić się to słuchać Pana Boga, mówić z Nim, a owoce wprowadzać w czyn – wskazują jezuci. Nagrodzona aplikacja, swoją inaugurację miała przed rokiem i jest owocem współpracy jezuitów oraz firm informatycznych, które pomagały im przy ich tworzeniu.

Tegoroczne nagrody Mobile Trends Awards wręczono już po raz czwarty. Propozycje nominacji mógł zgłosić każdy – o statuetkę walczyły projekty z 2014 roku, zrealizowane przez polskie firmy lub polskie oddziały firm zagranicznych. Zwycięzców wyłoniła kapituła konkursowa, w skład której wchodziłi eksperci z branży mobilnej i IT. Liczyła się także opinia internautów. Nominacja, która w danej kategorii zyskała najwięcej głosów internautów, otrzymywała dodatkowe 2 punkty.

Za: www.deon.pl

PALLOTYŃSKI łańcuch modlitewny

Przez trzydzieści trzy dni cały pallotyński świat łączy się duchowo ze sobą, aby wspólnie pochylić się nad tajemnicą charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, tworząc niezwykły łańcuch modlitewny. W tym czasie każdy pallotyński dom formacyjny na świecie rozważa po jednym punkcie Reguły Fundamentalnej. Nasze seminarium przeżywało swój dzień

modlitwy 4 lutego i rozważało 14. punkt Reguły, pt. „Znoszenie prześladowań”. Ponadto zakończyła się sesja egzaminacyjna oraz rozpoczęły się prace budowlane nad powstaniem nowej kaplicy domowej. Łańcuch modlitewny z tematem „Radość bycia pallotyńcem” jest to inicjatywa sekretariatu generalnego ds. formacji Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego. Ma ona na celu w roku życia konsekrowanego zjednoczyć w modlitwie wszystkie pallotyńskie domy formacyjne, a więc domy nie tylko w Polsce, ale na całym świecie. Przez trzydzieści trzy dni, począwszy od 22 stycznia 2015 r., tj.

Uroczystości św. Wincentego Pallottiego, każda wspólnota formacyjna codziennie rozważa po jednym z punktów Reguły Fundamentalnej. Czym ona jest? Nasz Ojciec Założyciel, Wincenty Pallotti pozostawił nam skróconą regułę, opartą na 33 aspektach życia Jezusa Chrystusa. Chciał przez to wyrazić swoje przekonanie, że głównym zadaniem wszystkich członków Zjednoczenia jest właśnie naśladowanie samego Zbawiciela i Pana.

W odpowiedzi na wezwanie całą wspólnotą seminarijną codziennie łączymy się duchowo z naszymi braćmi z całego świata.

Poza tym w sposób szczególny zostaliśmy zaproszeni do pochylenia się nad 14. punktem Reguły, pt. „Znoszenie prześladowań”, co miało miejsce w środę 4 lutego 2015r.

Dzień rozpoczęliśmy od wspólnej Eucharystii, podczas której homilię wygłosił ks. Prefekt Artur Stępień. W swoich rozważaniach dotyczących znoszenia prześladowań, podał nam specjalne punkty do osobistej medytacji, która była zaplanowana tuż po Mszy. *Czy nie oddaliliśmy się od wartości życia, którego treść daje naśladowanie Chrystusa w Jego całkowitej ofierze z siebie? Czy mam poczucie wewnętrznej radości, czy coś mi ją odbiera?* pytał m.in. Ksiądz Prefekt.

W południe spotkaliśmy się wszyscy na wspólnym różańcu w intencji powołań do całego Zjednoczenia, a od godziny 15.30

przeżywaliliśmy niezwykle czas dzielenia się owocami naszej porannej medytacji. Zostaliśmy podzieleni na pięć grup dzielenia, w których znajdowali się nie tylko alumni, ale kapłani i bracia mieszkający w naszym domu.

Ostatnim elementem naszej modlitwy była całonocna adoracja, trwająca od godziny 20 do 5 rano. Na początku adoracji

odśpiewaliśmy radosne *Te Deum*, dziękując Bogu za zakończoną sesję egzaminacyjną.

Ważnym wydarzeniem, które zbiegło się z czasem sesji egzaminacyjnej jest rozpoczęcie budowy nowej kaplicy w naszym seminarium. Prace budowlane trwają w najlepszym, czego jesteśmy świadkami, nie tylko słysząc charakterystyczne dźwięki wiertarek i młotów pneumatycznych. Oddanie kaplicy przewidywane jest na 16 kwietnia. Wtedy w naszym seminarium będzie odbywał się zjazd rektorów, proboszczów, sekretarzy i dyrektorów polskich prowincji pallotyńskich poświęcony tematowi: „Życie konsekracją we wspólnocie pallotyńskiej”. Nowoczesna, ciepła i większa kaplica ma być pod wezwaniem Świętej Rodziny. *Al. Maciej Krzywiński SAC* Za: [InfoSAC](#)

„Ekstaza św. Franciszka” El Greco w Krakowie

Do 22 marca w Ośrodku Kultury Europejskiej EUROPEUM w Krakowie (pl. Sikorskiego 6) będzie można obejrzeć arcydzieło El Greco „Ekstaza św. Franciszka”. Muzeum otwarte jest każdego dnia oprócz poniedziałku. „Ekstaza św. Franciszka” jest najcenniejszym, obok „Damy z gronostajem” Leonarda da Vinci i „Krajobrazu z miłosiernym Samarytaninem” Rembrandta, obrazem w Polsce. Na

co dzień przechowywany jest w Muzeum Diecezjalnym w Siedlcach.

19 lutego o godz. 18.00 dr Józef Grabski z Międzynarodowego Instytutu Badań nad Sztuką omówi różne typy przedstawień św. Franciszka w twórczości El Greca – jednego z najważniejszych artystów w historii sztuki. Więcej na temat historii obrazu na stronie Muzeum Narodowego w Krakowie. [Jms](#)

Refleksja tygodnia

OBALONA CZARNA LEGENDA KS. PIOTRA SKARGI SJ

Promotor sprawiedliwości w procesie beatyfikacyjnym Sługi Bożego ks. Piotra Skargi wykazuje bezpodstawność tezy o letargu Sługi Bożego

W uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP, tj. 8 grudnia ub. r. rozpoczął się w Krakowie pod przewodnictwem ks. kard. Stanisława Dziwisza proces beatyfikacyjny sługi Bożego ks. Piotra Skargi (1536-1612). W procesie tym powierzono mi posługę promotora sprawiedliwości. Już w samym dniu rozpoczęcia procesu, a potem podczas spotkań w różnorodnych środowiskach, także wśród księży, zadawano mi nie rzadko pytanie: jak trybunał kościelny poradzi sobie z kwestią pogrzebania Sługi Bożego w letargu i – w konsekwencji – ze sprawą przerwania w przeszłości jego procesu beatyfikacyjnego, gdyż po przebudzeniu się mógł złorzeczyć i obrazić Pana Boga? Najprostsza odpowiedź na to pytanie brzmi: trybunał kościelny nie musi zajmować się tymi sprawami, gdyż rozpowszechniona dopiero w okresie powojennym pogłoska o rzekomym letargu ks. Skargi jest bezpodstawną plotką, a nadto proces beatyfikacyjny Sługi Bożego przed 8 grudnia 2014 r. nie był nigdy rozpoczęty. Jak więc mógł zostać przerwany? Przeanalizujemy te zagadnienia nieco dokładniej.

Sława świętości

Jakkolwiek ks. Piotr Skarga (właściwie Powęski) ustawicznie cieszył się sławą świętości życia, i już w 1695 r. na bocznej ścianie ołowianej trumienki, do której przełożono jego kości z rozsypującej

się trumny drewnianej, napisano, że strzeże ona doczesne szczątki „czcigodnego Sługi Bożego, o. Piotra Skargi”, jego proces beatyfikacyjny nie był nigdy rozpoczęty. Nazwisko Skargi nie pojawia się więc w spisie spraw prowadzonych przez Kongregację Spraw Kanonizacyjnych (Index ac status Causarum, Roma 1999). Nie oferuje nam też jego biogramu Hagiografia Polska opracowana pod redakcją o. Romualda Gustawa OFM (Poznań 1971), i co więcej, nie wspominała go nawet – i osobiście przyjmowałem to z żalem – „Litania Narodu Polskiego”, opracowana przez bp. Władysława Bandurskiego (Piotrków Trybunalski 1915) i odnowiona przez prof. Gabriela Turowskiego (Rzym 1981), gdzie przecież przy wezwaniu „Boże Piastów i Jagiellonów, Boże Sobieskiego i Kościuszki, Boże Ojca Kordeckiego i Ojca Kolbe”, mogłoby, bez szkody dla nikogo, być jeszcze dodane: „Boże Księdza Skargi – nie opuszczaj nas o Panie”. Wezwanie takie dodałem dokonując kolejnego uwspółcześnienia litanii, która (z „imprimatur” ks. kard. Stanisława Dziwisza) została upubliczniona przez „Nasz Dziennik” (1.09.2014, nr 202 (5044), s. 3-4).

Księdza Skargę jako „wielebnego” przywołuje m.in. Hyacynt Pruszczyński w swojej Fortecy (...) duchownej z żywotów świętych tak już kanonizowanych (...) jako też świątobliwie żyjących patronów polskich (Kraków 1662), czy też jako „pobożnego” Florian Jarosze-

wicz w zbiorze *Matka Świętych Polska* (Kraków 1767). Znany jest powszechnie obraz Jana Matejki „Kazanie Skargi” z 1864 r., z charakterystycznym wizerunkiem postaci kaznodziei z proroczo uniesionymi dłońmi. Podobny motyw występuje w kompozycji pomnika księdza Piotra Skargi w Krakowie (uniesiona prawa dłoń z księgą Pisma św.) i w Grójcu (uniesiona lewa ręka). Imię Skargi noszą liczne ulice w Polsce, patronuje on też szkołom, spotykamy nadto tablice pamiątkowe jemu poświęcone.

Kwestia wprowadzenia procesu beatyfikacyjnego księdza Skargi była bardzo żywotna w 1936 r., kiedy przypadało czterechsetlecie jego urodzin. Kard. Aleksander Kakowski, arcybiskup warszawski powiedział wówczas, że „świętość Skargi była tak wielka, że jak zaraz po jego śmierci, tak i dzisiaj Polska katolicka pragnie, aby go postawić jako męża świętego na ołtarzach” („Przegląd Powszechny”, t. 212, 1936, s. 270). Przygotowania do wprowadzenia sprawy beatyfikacji przerwał wybuch wojny w 1939 r., a następnie udaremniały je czasy komunistyczne. W czasie zrywu solidarnościowego i przemian ustrojowych w Polsce różne środowiska czerpały inspirację z wypowiedzi ks. Skargi, a o ciągłej aktualności jego przesłania mówił podczas swych pielgrzymek do Ojczyzny św. Jan Paweł II.

Sprawa rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożego dojrzała w końcu za naszych dni, po zakończeniu Roku Księdza Skargi, jaki obchodziliśmy z okazji czterechsetlecia jego śmierci (1612-2012).

Bezpodstawna plotka o letargu

Do dziś niektórzy powielają bezkrytycznie informację, jakoby ks. Piotr Skarga był pochowany w letargu, co miało stanowić przyczynę „hamowania” jego procesu beatyfikacyjnego, ze względu na to, że mógł po przebudzeniu się trumnie złożyć Panu Bogu. Jak podaje ks. Ludwik Grzebień SJ, przewodniczący komisji historycznej w procesie beatyfikacyjnym Sługi Bożego, ks. Piotr Skarga został po swojej śmierci pochowany w prostej drewnianej trumnie w krypcie w podziemiach kościoła Świętych Piotra i Pawła w Krakowie. W każdą rocznicę jego śmierci otwierano kryptę, by wierni mogli się modlić przy jego trumnie, co stwarzało okazję do otwierania również wieka trumny i wnoszenia kawałków kości czy szat jako relikwii.

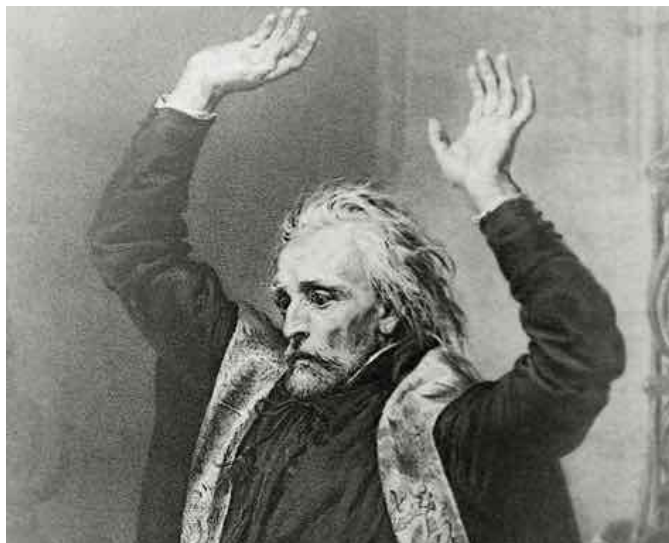
W 1695 r. zapisano w kronice: „ponieważ drewniana trumna z ciałem ks. Skargi już się rozsypywała, a odwiedzający grób zabierali po trosze kości, przeto w tym roku złożono je w małej trumience ołowianej, sprawionej kosztem siostry króla Jana III Sobieskiego, Katarzyny, księżnej Radziwiłłowej” („Życie duchowe”, nr 80/2014, s. 73). Nie ma tu mowy o żadnym niewłaściwym ułożeniu szkieletu, mogącym sugerować pochowanie żywcem.

Zwłoki były już zupełnie zeszkieletowe, skoro kości złożono „w małej trumience ołowianej”.

Tę trumienkę ołowianą otwarto następnie 24 września 1912 r., w trzechsetną rocznicę śmierci Sługi Bożego. Znalaziono w niej „stos doskonale zachowanych kości i czaszkę na górze” (tamże). Po raz kolejny trumnę otwierano 5 października 1918 r. i 30 września 1936 r. W oględzinach kości zawsze brali udział biegli z medycyny sądowej (wśród których m.in. prof. Leon Jan Wachholz, jeden z najwybitniejszych polskich specjalistów z tej dziedziny w XX wieku), przedstawiciele duchowieństwa i Arcybractwa Miłosierdzia. Od tej pory trumienki więcej nie otwierano.

W protokole z oględzin kości w 1912 r. zapisano m.in., że pojemność czaszki wynosi 1520 cm³, że Skarga miał nos wydatny i gar-

baty, czoło niskie, twarz dość szeroką. Przyczepy mięśni mostkowo-obończykowych i skroniowych wskazywały na znaczny ich rozwój, co było spowodowane intensywnym używaniem aparatu głosowego. Budowa ciała średnia, dość wysmukła” (Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. ABM 136, s. 105, 107). Harmonizuje to z rysami sylwetki Sługi Bożego utrwalonymi na portretach.

Plotka o letargu Skargi powstała dopiero po drugiej wojnie światowej. Zasugerował ją jako ewentualną hipotezę prof. Janusz Tazbir (Piotr Skarga, szermierz kontrreformacji, Warszawa 1978, s. 262). Już w 1997 r., ten sam autor, opracowując hasło „Piotr Skarga” w Polskim Słowniku Biograficznym wyraźnie się od tej hipotezy zdystansował i napisał, że „pogłoski, jakoby S[karga] zmarł w letargu, co miało uniemożliwić starania o jego beatyfikację, wydają się być pozbawione podstaw” (t. 38, Kraków 1997-1998, s. 42). Nadto w najnowszym studium z 2010 r. prof. Tazbir stwierdził krytycznie: „Osobiście czuję się odpowiedzialny za upowszechnienie (...) legendy o śmierci Skargi w letargu, co miało uniemożliwić jego beatyfikację, postulowaną już w 1936 r. Oparłem się zbyt ufnie na ustnej informacji, przekazanej mi przez bp. Jana Obląka” (Janusz Tazbir, Piotr Skarga po czterystu latach, „Studia Bobolanum”, 3/2010, s. 67).

Szkoda, że pogłoskę o letargu Sługi Bożego powieliła nawet „Encyklopedia Katolicka” (t. 18, Lublin 2013, k. 269), co ks. prof. dr hab. Ludwik Grzebień SJ nazywa czymś skandalicznym. Autorka hasła „Skarga Piotr SJ” w tejże prestiżowej encyklopedii, czyni to pomimo tego, że w bibliografii wskazuje m.in. na biogram Skargi pióra prof. J. Tazbira w Polskim Słowniku Biograficznym, gdzie twórca pogłoski odcina się przecież od niej. Co więcej, autorka pisze, że „proces beatyfikacyjny S[kargi], rozpoczęty w 1694 r., został zamknięty po dokonaniu ekshumacji zwłok i stwierdzeniu, że S[kargę] prawdopodobnie pochowano żywcem” (k. 269). Skąd autorka wzięła taką informację? Ani w 1694 r., ani nigdy wcześniej czy później do 8 grudnia 2014 r. nie rozpoczynano procesu beatyfikacyjnego ks. Skargi, jak więc dokonano jego zamknięcia?

Na temat bezpodstawności pogłoski o pochowaniu ks. Skargi w letargu, pogłoski, która powstała dopiero za czasów PRL-u, wypowiedzieli się ostatnio zarówno historycy, jak i teolodzy i duszpasterze, a nadto kryminolodzy i biegli z medycyny sądowej. Przywołajmy imiona chociażby tylko niektórych: wspomniany już ks. prof. dr hab. Ludwik Grzebień SJ, przewodniczący komisji historycznej w procesie beatyfikacyjnym Sługi Bożego („Życie duchowe”, nr 80/2014, s. 74-75; rozmowa z M. Henkelem opublikowana na stronie internetowej Kurii Metropolitalnej w Krakowie:

<http://franciszka3.pl/Piotr-Skarga-na-oltarze,a,25831>); o. dr hab. Szczepan T. Prażkiewicz OCD, promotor sprawiedliwości w tym procesie („Przedziwny Bóg w swoich świętych”, Kraków 2010, s. 91); ks. prał. Marek Głównia, proboszcz krakowskiej parafii Wszystkich Świętych z siedzibą w kościele Świętych Piotra i Pawła, kustosz doczesnych szczątków Sługi Bożego („Niedziela”, nr 40/2012, s. 45); prof. Jan Widacki, kryminolog („Detektywi na tropach zagadek historii”, Katowice 1988, s. 97-107). Odciał się nadto od tej pogłoski – jak to wskazaliśmy już powyżej – sam jej twórca. Dlaczego więc jest ona nadal rozpowszechniana? Odpowiadam najkrócej: bo ma znamiona sensacji, a ludzie z natury lubią sensacje, które szybko stają się „świętą prawdą”, czego konsekwencje są często nader smutne.

Wolno też chyba mniemać, że pogłoskę powiełały środowiska wrogie wyniesieniu ks. Skargi na ołtarze, gdyż takie wyniesienie zawsze idzie w parze z przywoływaniem życiowego przesłania

kandydata. A przesłanie autora Kazań sejmowych, piętnującego bezprawie, brak patriotyzmu, prywatę dzierżących władzę i postulującego poprawę bytu najbiedniejszych, zarówno w dobie komunizmu, jak i w obecnej epoce liberalizmu i kosmopolityzmu, w której zaciemnia się hierarchię wartości i kontestuje moralność chrześcijańską, dla wielu może jawić się jako niewygodne.

Niech więc rozpoczęty niedawno proces beatyfikacyjny ks. Piotra Skargi doprowadzi do chwały ołtarzy tego nauczyciela wielu pokoleń Polaków, dając nam nowego patrona i orędownika przed Bożym tronem, obrońcę tożsamości narodowej i prawości obyczajów, proroka piętnującego wady ustrojowe i prekursora postulowanej przez św. Jana Pawła II wyobraźni miłosierdzia.

[o. dr hab. Szczepan T. Prażkiewicz OCD](#)

Wiadomości zagraniczne

5 GRUDNIA – BEATYFIKACJA POLSKICH FRANCISZKANÓW W PERU

Znamy już termin beatyfikacji polskich franciszkanów: o. Zbigniewa Strzałkowskiego i o. Michała Tomaszka oraz włoskiego kapłana ks. Alessandra Dordiego. Wyniesienie na ołtarze męczenników nastąpi 5 grudnia 2015 r. w Chimbote w Peru. 13 lutego w Chimbote odbyło się pierwsze

organizacyjne spotkanie wszystkich franciszkanów z peruwiańskiej delegatury z udziałem Postulatora generalnego Zakonu o. Angelo Paleri, krakowskiego prowincjała o. Jarosława Zachariasza oraz Sekretarza generalnego ds. animacji misyjnej o. Jarosława Wysoczańskiego. Spotkaniu

przewodniczył pasterz diecezji Chimbote bp Simon Francisco Piorno.

Najważniejszym celem tego spotkania było ustalenie daty i miejsca beatyfikacji. Po wymianie opinii w tej sprawie duchowni podjęli decyzję, by poprosić Kongregację o

zaakceptowanie terminu beatyfikacji na dzień 5 grudnia 2015 r.

Wczoraj nadeszła informacja, że prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych kard. Angelo Amato zaakceptował zaproponowany termin.

"Po 24 latach od ich męczeńskiej śmierci i po blisko 20 latach od rozpoczęcia kanonicznego procesu beatyfikacyjnego doczekaliśmy się decyzji, która bez wątplenia jest ogromnym darem dla Kościoła w Peru, w Polsce i we Włoszech oraz trudnym do przecenienia darem dla Zakonu i naszej krakowskiej Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię" - cieszą się prowincjał o. Jarosław Zachariasz.

"Zapewne przyjdzie nam jeszcze nie raz snuć na ten temat refleksje i dziękować Panu za tę szczególną łaskę" - dodaje

wyższy przełożony krakowskiej prowincji franciszkanów, do której należeli polscy męczennicy.

Prowincjał liczy, że tak wielkie wydarzenie będzie w Polsce nie tylko dostrzeżone i docenione, ale że będzie również ono celebrowane. Przy okazji o. Zachariasz unformuje nas, że w 24. rocznicę męczeńskiej śmierci ojców Zbigniewa i Michała, tj. 9 sierpnia 2015 r. odbędzie się w Pariacoto uroczyste otwarcie grobów męczenników i pobranie ich relikwii.

Podczas spotkania w Chimbote podjęto decyzję o powołaniu głównego komitetu organizacyjnego, który będzie nadzorował działanie różnych komisji, odpowiedzialnych za szczegółowe sprawy.

Jego uczestnicy podzielili się całym szeregiem obserwacji, pomysłów i propozycji,

które trzeba będzie wkrótce uporządkować i nadać im konkretny kształt - dowiadujemy się.

"Pierwszą sprawą, której nie wolno nam zaniedbać, to modlitwa. Zarówno ta dziękczynna za dar męczeństwa, jak i ta błagalna o dobre przygotowania do beatyfikacji i jak największe jej owoce" - czytamy w specjalnym liście wystosowanym przez prowincjała do franciszkanów z krakowskiej prowincji.

W liście przełożony daje szczegółowe wytyczne i propozycje modlitwy. Ponadto zarządza zorganizowanie w krakowskiej prowincji nowenny, która rozpocznie się 5 marca 2015 r. i będzie trwać przez dziewięć kolejnych miesięcy do 4 grudnia 2015 r. jms

Za: www.franciszkanie.pl

POLSKI WERBISTA BISKUPEM NA PAPUI NOWEJ GWINEI

6 lutego, Ojciec Święty Franciszek, mianował o. Józefa Roszyńskiego SVD ordynariuszem Diecezji Wewak na Papui Nowej Gwinei. Nowomianowany biskup w Wewak nad Sepikiem pracuje nieprzerwanie od 1992 roku.

Jego droga do godności biskupiej poprzedzona była wieloletnią niestrudzoną pracą na rzecz lokalnej wspólnoty. W tym czasie pełnił też wiele ważnych funkcji w strukturach Zgromadzenia.

O. Józef Roszyński SVD urodził się 18 sierpnia 1962 r. w Nidzicy w Diecezji Warmińskiej. Po ukończeniu studiów w Wyższym Seminarium Zgromadzenia Słowa Bożego w Pieniężnie, 30 kwietnia 1989 roku został wyświęcony na kapłana. Po święceniach kapłańskich, w latach 1989-1991 pracował jako wikariusz w prowadzonej przez werbistów Parafii pw. Apostołów Piotra i Pawła w Pieniężnie. Następnie wyjechał na kurs języka angielskiego do Divine Word School of English w Maynooth w Irlandii, który ukończył w 1992 roku. W tym samym roku wyjechał do pracy misyjnej w Diecezji Wewak na Papui Nowej Gwinei.

Do 1993 roku był zastępcą proboszcza w Kunjingini. W latach 1993-1994 odbył kurs kultury melanezyjskiej na Uniwersytecie Słowa Bożego w Madang oraz otrzymał dyplom z zakresu zarządzania zasobami ludzkimi. Następnie do 2000 roku pełnił funkcję proboszcza w Warabung. Posługiwał również w parafii Roma. W międzyczasie, w latach 1996-1997 podjął kolejne studia na Uniwersytecie Słowa Bożego w Madang - tym razem z zakresu counselling skills.

Przez 9 lat, a zatem przez 3 kadencje, od 2001 do 2010 roku był członkiem Rady Prowincjalnej werbistów w Papui Nowej Gwinei. Dodatkowo w latach 2005-2008 pracował jako koordynator formacji werbistów.

W latach 2009-2010, z powodu choroby ówczesnie urzędującego Prowincjała, pełnił funkcję Przełożonego Prowincjalnego. Jednocześnie stale pracował duszpastersko. W latach 2002-2014 był proboszczem w dystrykcie Wewak, a od 2010 roku był przełożonym werbistów w Dystrykcie Wewak. W latach 2013-2014 był członkiem utworzonych przez Administratora Apostolskiego w wakującej diecezji Wewak Komisji ds. Finansów oraz Komisji ds. Pracy Pastoralnej.

Bardzo się cieszymy się z tej nominacji. W końcu o. Józef jest jednym z nas - mówi o. Eryk Koppa SVD, Prowincjał Polskiej Prowincji SVD. - Z drugiej strony, jako Polska Prowincja rozumiemy, że Pan Bog stawia przed nami kolejne zadanie. Czujemy się bowiem odpowiedzialni za naszych współbraci pracujących na misjach, tym bardziej, gdy powierzone im zostają tak ważne zadania, jak prowadzenie diecezji.

Za: www.werbisci.pl

PODPISANO UMOWĘ między WSKSiM w Toruniu i Uniwersytetem Laterańskim

Jego Magnificencja ks. bp Enrico dal Covolo, Rektor Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego, oraz JM o. dr Zdzisław Klafka CSsR, Rektor Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu, podpisali w Rzymie w czwartek, 5 lutego 2015 r., umowę o wzajemnej współpracy.

Ksiądz biskup Enrico dal Covolo nie od dziś aktywnie współpracuje z Wyższą Szkołą Kultury Społecznej i Medialnej. Już 13 października 2011 roku przewodniczył on w Toruniu uroczystej Eucharystii inauguracyjnej nowego roku akademickiego i wygłosił

wykład inauguracyjny pt. „O idei uniwersytetu. W kierunku kultury jakości”.

Studenci WSKSiM w marcu 2012 roku – jako jedyni przedstawiciele młodzieży z Polski – zostali zaproszeni przez Rektora Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego do uczest-

nictwa w I Międzynarodowym Spotkaniu Młodych Katolików dla Społecznej Sprawiedliwości. Ksiądz Biskup wielokrotnie udzielał wywiadów i wypowiadał się na antenie TV Trwam i Radia Maryja.

Podpisana Umowa o współpracy z Uniwersytetem Papieża jest dla Wyższej Szkoły Kultury Społecznej i Medialnej wielką radością i znakiem zaufania, którym obdarza ją Uniwersytet, którego rektora mianuje sam Ojciec Święty. Dla Uczelni, która w duchu ewangelicznym w sposób nowoczesny i profesjonalny pragnie kształtować przyszłych dziennikarzy, ludzi kultury i polityki, to również wielkie zobowiązanie. Wspólnota akademicka WSKSiM podejmuje je z odwagą, zaangażowaniem i ufnością w przyszłość. Za: www.redemptor.pl

SPOTKANIE U ŹRÓDEŁ RODZINY SALEZJAŃSKIEJ

Z okazji 200. rocznicy urodzin Św. Jana Bosko, w Turynie w dniach od 30 stycznia do 2 lutego 2015 roku spotkali się w Valdocco, Chieri i Colle Don Bosco Przełożeni Generalni i Odpowiedzialni za Rodzinę Salezjańską z całego świata.

Ze strony Zgromadzeń Michalickich uczestniczyli: Ks. Kazimierz Radzik, przełożony generalny; ks. Bogdan Kaliszan, prowincjał prowincji Włosko-Szwajcarskiej; Matka Natanaela Bednarczyk, przełożona generalna; Siostra Dolores Mermer, inspektorka, odpowiedzialna za kontakty z Rodziną Salezjańską.

Po powitaniu wszystkich uczestników jubileuszowego spotkania przez Przełożonego Generalnego Salezjanów, ks. Angel Fernandez Artime i po krótkiej prezentacji swoich wspólnot przez wyższych przełożonych, mieliśmy okazję zwiedzić Valdocco w Turynie, Chieri, miasto edukacji i skryzalizowania powołania św. Jana Bosko oraz Colle don Bosco, miejsce urodzenia i dzieciństwa Księdza Bosko.

Msze św. Dziękczynne sprawowaliśmy w Bazylice Wspomożycielki Wiernych w Turynie i w Bazylice w Colle. Spotkanie wyższych

przełożonych zakończyło się wspólną modlitwą przy relikwiach św. Jana Bosko w Bazylice M.B. Wspomożycielki Wiernych.

Wykorzystując pobyt w Turynie, Ojciec Generalny złożył wizytę Współbraciom pracującym w Crescentino we Włoszech i w Gambariono w Szwajcarii. Spotkał się też z biskupem diecezji Vercelli, abp. Marco Arnolfo oraz z biskupem diecezji Lugano, Valerio Lazari. Za: www.michalicipi.pl

MODLITWA O POKÓJ NA UKRAINIE

„Z głębokości wołam do Ciebie, Panie, Panie, wysłuchaj głosu mego.

Nachyl swe ucho

Na głos mego błagania.” /Ps 130, 1-2/

Takimi słowami psalmu 130 rozpoczyna się list Konferencji Episkopatu Ukrainy, w którym biskupi zachęcają i proszą o modlitwę i post w intencji pokoju na Ukrainie: „Bez nieustannej modlitwy, nie osiągniemy pokoju i dobrobytu w kraju”. Dniem postu dla katolików w intencji

pokoju był dzień 2 lutego - Święto Ofiarowania Pańskiego, a modlitwa o pokój na Ukrainie, od tego dnia, rozbrzmiewa we wszystkich kościołach Ukrainy.

Otóż po każdej Mszy św. śpiewane są Suplikacje /Święty Boże.../, przy zapalanej gromnicy – przyzywając orędownictwa Matki Bożej. Natomiast w każdą niedzielę po każdej Mszy św. jest wystawienie Najświętszego Sakramentu i odmawiana jest koronka do Bożego Miłosierdzia zakończona Suplikacjami. Również biskupi zachęcili do rodzinnej modlitwy w domach

za pokój na Ukrainie przy zapalanej gromnicy.

Szczególną modlitwą w intencji pokoju, która rozbrzmiewa po całej Ukrainie jest Nowenna Pompejańska – w ciągu 54 dni odmawia się każdego dnia trzy lub cztery części różańca z dołączonymi krótkimi modlitwami /24 dni prosby i 24 dni podziękowania/.

Również parafia Bożego Miłosierdzia w Żytomierzu dołączyła się do tej ogólnoukraińskiej modlitwy wedle zaleceń Episkopatu Ukrainy. Szczególnym dobrym

znakiem była duża liczba parafian, którzy podjęli zobowiązanie odmawiania Nowenny Pompejańskiej – w księdze postanowień i przyrzeczeń zapisało się ponad 60

osób, w wieku od 15 do 84 lat. Jakże w tym czasie dla nas na Ukrainie żywe są słowa: „Od powietrza, głodu, ognia i wojny wybaw nas Panie”. Proszę i Was, módlcie się o

pokój na Ukrainie! *Ks. Jarosław Olszewski SAC*
Za: InfoSac

ZAKOŃCZENIE X KAPITUŁY GENERALNEJ PAULISTÓW

Dobiegła końca X Kapituła Generalna Towarzystwa Świętego Pawła, która miała miejsce w Ariccia k. Rzymu w dniach 25 stycznia – 15 lutego 2015 r. Wyzaczyła ona nowe zadanie i kierunek rozwoju naszego Zgromadzenia na najbliższe 6 lat.

Po wyborze nowego generała Kaituła w ostatnich dniach swoich obrad wybrała wikariusza generalnego i pięciu radnych. Są nimi:
– ks. Vito Fracchiolla – wikariusz generalny z Włoch

- ks. Jose Pottayil z Indii
- ks. Celso Godilano z Filipin
- br. Luigi Bofelli z Włoch
- ks. José Salud Paredes z Meksyku
- br. Darlei Zanon z Portugalii

Na zakończenie Kapituły została także sporządzona deklaracja kapitularna skierowana do wszystkich paulistów „Ewangelizować dziś w radości jako apostołowie komunikacji i jako osoby konsekrowane”.
Za: www.paulus.org.pl

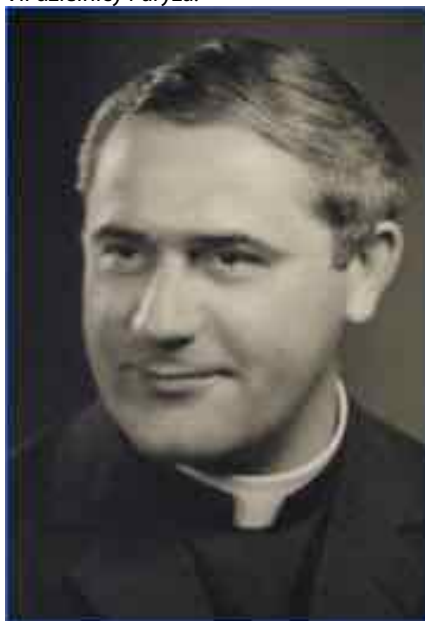
W PARYŻU WIECZÓR PAMIĘCI poświęcony Ks. J. Sadzikowi SAC

Liczy się uczciwość i dobroć – ks. Józef Sadzik

W paryskim ośrodku ojców pallotyńców, odbył się wieczór poświęcony księdzu Józefowi Sadzikowi. Spotkanie, zorganizowane 6 lutego 2015, poprowadził ojciec Alexandre Pietrzyk, przełożony Regii Miłosierdzia Bożego we Francji. Głównym gościem była pani dr Dorota Sieroń-Gałusek z Katedry Edukacji Kulturalnej w Cieszynie, która zaprezentowała zebranym postać księdza pallotyńca Józefa Sadzika (ur. 16.02.1933 w Sułkowicach k. Krakowa – zm. 26.08.1980 w Osny k. Paryża), założyciela wydawnictwa Éditions du Dialogue w stolicy Francji, publikującego książki w języku polskim. Zainicjował również powstanie pisma „Znaki Czasu”, prezentującego teksty myślicieli i pisarzy religijnych.

Sadzik, zdaniem pani dr Sieroń-Gałusek nie należał do grona zwykłych kapłanów. Był animatorem sztuki i kultury. Przyjaźnił się z wieloma pisarzami i twórcami na emigracji takimi jak Czesław Miłosz, Józef Czapski, Zygmunt Hertz czy Jan Lebenstein, którego witraże można do dzisiaj podziwiać w

domu pallotyńców przy 25 rue Saurcauf w VII dzielnicy Paryża.

W tym właśnie miejscu ksiądz Sadzik w 1973 utworzył ośrodek odczytowo-dyskusyjny dla Polaków z kraju i emigracji pod nazwą Centrum Dialogu, gdzie gościli i dyskutowali ludzie o bardzo różnych światopoglądach, między innymi Czesław Miłosz, Lech Wałęsa, Karol Wojtyła, Leszek Kołakowski, Zbigniew Herbert czy Jarosław Marek Rymkiewicz.

Dorobkiem i spuścizną duchową, jakie pozostawił po sobie ks. Józef Sadzik, zajmuje się od wielu lat ks. Marek Wittbrot – propagator myśli założyciela Centrum Dialogu oraz redaktor internetowego pisma „Recogito”. Jak wspomina ks. Wittbrot w artykule pt. „Dialog. Otwarta przestrzeń”, opublikowanym na łamach „Vectora Polonii” (nr 6, 09.02.2014) z okazji 40-lecia istnienia Centre du Dialogue: „Ksiądz Sadzik dał przykład, że nie tylko wolno, nie tylko warto, lecz z całych sił należy zabiegać o autentyczną wymianę myśli, czyli o spotkanie, poznanie się i zrozumienie. Żeby to nastąpiło, najpierw trzeba się wysłuchać. Nie może też chodzić wyłącznie o przekonanie do swoich racji. Dialog bowiem powinien przybliżać do rzeczywistości, uwzględniać różne jej aspekty i uwarunkowania, prowadzić do wspólnego odkrywania istoty rzeczy.”

Ksiądz Sadzik zmarł w wieku zaledwie 47 lat pozostawiając po sobie testament z 26 września 1977 roku, który został odczytany podczas piątkowego spotkania. Oto jego fragment: „Nie jest ważne kto ile zdziała – zależy to najczęściej od niezastudzonych talentów. Liczy się cierpienie złożone z krzyżem Jezusa, liczy się uczciwość i dobroć.” *Agnieszka Zaleska* Za: InfoSac

Zapowiedzi wydarzeń

MISJONARZ NA POST

Rozpoczęła się ogólnopolska inicjatywa „Misjonarz na Post” Jej celem jest wsparcie duchowe polskich misjonarzy. Na całym świecie jest ich 2078.

Warto dobrze przeżyć nadchodzący Wielki Post i skorzystać z corocznej szansy, aby dobrze ten czas wykorzystać. Stąd pomysł aby modlitwą, bądź postem od np. nadmiernego Internetu, gier komputerowych, słodczy, bądź robieniem dodatkowego dobra wspierać duchowo misjonarzy. Można oczywiście wszystkimi tymi elementami

– tłumaczy Aleksandra Retman, koordynatorka inicjatywy.

W zeszłym roku, w akcji wzięło udział ponad 2 500 osób, a pomoc duchową otrzymali wszyscy misjonarze. Najchętniej byli wybierani Ci którzy pracowali w Sudanie, Madagaskarze i wśród Eskimosów. Za

pomysł akcji wdzięczni są misjonarze „Proszę Was o modlitwę, posty w naszych intencjach. Dzięki nim skuteczniej ewangelizujemy” – dzieli się Magdalena Plekan, świecka misjonarka kombonianka z Etiopii. W projekcie „Misjonarz na Post” wziąć udział może każdy, niezależnie od płci, wieku czy pochodzenia. Każdy, kto chce dołączyć do inicjatywy, powinien wypełnić formularz zgłoszeniowy na stronie www.misjonarznapost.pl, wybrać kraj pobytu oraz misjonarza, którego chce wspierać: świeckiego, zakonnego, czy diecezjalnego. Akcja nie wymaga wydawania pieniędzy czy dużego wysiłku fizycznego, wymaga natomiast trochę czasu i wytrwałości – zauważa o. Marcin Wrzos, misjonarz oblat, jeden z pomysłodawców.

„Jako misjonarz i przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji zachęcam Was do wspierania w ten sposób misjonarzy. To ważna sprawa” – komentuje „Misjonarza na Post” bp Jerzy Mazur, werbista, który obok abpa Stanisława Gądeckiego, szefa Episkopatu Polski, jest patronem honorowym.

Projekt „Misjonarz na Post”, jest wspólną inicjatywą najważniejszych polskich czasopism misyjnych: „Misjonarza” (werbiści), „Misjonarzy Kombonianów” (kombonianie), „Misji Salezjańskich” (salezianie), „Echa z Afryki i innych kontynentów” (klawerianki) oraz „Misyjnych Dróg” (oblaci). Projekt wspierają Komisja Misyjna Episkopatu Polski, Papieskie Dzieła Misyjne, stacja7.pl, deon.pl, Idący za Jezusem, na Twitterze [@duchowni.pl](https://twitter.com/duchowni.pl) a także nasza redakcja MD

„Rozeznać powołanie”

KONGREGACJA POWOŁANIOWA W ZAKOPANEM

Ks. Emil Parafiniuk, sekretarz Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań, informuje, że w dniach 27 lutego – 1 marca odbędą się w Zakopanym kongregacja osób odpowiedzialnych za dzieło powołań w diecezjach oraz instytucjach życia

konsekrowanego. Oto program tej kongregacji oraz informacja o warunkach udziału:

Piątek, 27 lutego 2015

16.00 Rozpoczęcie
16.15. Nieszpory
16.30 „Łaska i dar rozeznawania” (konferencja)
18.00 Eucharystia
19.00 Kolacja
20.00 Droga Krzyżowa 21.00 Apel Jasnogórski

Sobota 28 lutego 2015

7.30 Jutrznia i medytacja
8.30 Śniadanie
9.30 „Pragnienia i oczekiwanie młodego człowieka” (konferencja)
10.30 Kawa
11.00 „Indywidualna pomoc w rozeznawaniu powołania” (trójgłos)
12.30 Eucharystia
13.30 Obiad
15.30 „Etapu towarzyszenia powołanym” (praca w grupach)
17.00 Kawa
17.30 Podsumowanie pracy w grupach i Nieszpory
19.00 Kolacja

Niedziela 1 marca 2015

7.30 Jutrznia
8.30 Śniadanie
10.00 Msza św. na Krzeptówkach
12.00 Obiad

Zgłoszenia udziału w Kongregacji.

Kongregacja odbędzie się w Domu Rekolekcyjnym KEP „Księżówka”. Adres: Centrum Formacyjno-Szkoleniowe „Księżówka”; al. Przewodników Tatrzzańskich 2, 34-500 Zakopane
Prosimy wszystkich uczestników Kongregacji o zgłoszenie swojego udziału do dnia 20 lutego 2015 pod adresem mailowym: repcja@ksiezowka.zakopane.pl lub telefonicznie 18 201 51 33 (repcja)
Noclegi: Koszt pobytu od osoby (noclegi – pokoje 2-4 osobowe + wyżywienie + kawa) wynosi: 180 zł. Pokój jednoosobowy: dopłata + 80 zł

ZAPOWIEDŹ KAPITUŁY GENERALNEJ ZAKONU BRACI MNIEJSZYCH

Generał Zakonu Braci Mniejszych O. Michael Perry OFM postanowił zwołać kapitułę generalną swojego Zakonu w maju i czerwcu 2015 roku w Perugii we Włoszech.

W liście zwołującym kapitułę, Minister Generalny przypomina znaczenie udziału i współpracy całego Zakonu, poprzez

modlitwę, w sukcesie Kapituły Generalnej: „Serdecznie zapraszam każdego brata aby modlić się intensywnie, aby myśleć mądrze i odpowiedzialnie przygotować to szczególnie ważne wydarzenie w naszym życiu i misji.”

Sekretariat Kapituły przygotował kilka formuł modlitw w intencji Kapituły Generalnej 2015, do włączenia w Liturgię Godzin i recytowania każdego dnia. Są to krótkie modlitwy do wykorzystania na Jutrznia i Nieszporach, które należy rozpocząć w Środę Popielcową Wielkiego Postu. Można je znaleźć na stronie internetowej.

Oto fragmenty listu generała Braci Mniejszych:

„Rozdział VIII naszej Reguły życia przypomina nam: „Wszyscy bracia obowiązani są mieć zawsze jednego z braci tego zakonu za ministra generalnego i służyć całemu braterstwu i mają ścisły obowiązek być mu posłusznymi” (2Reg VIII, 2).

Tomasz z Celano, ukazuje jak dla św. Franciszka „usilnym pragnieniem i czujną troską było zawsze staranie się o jedność wśród synów, iżby ci, których powołał ten sam duch i zrodził ten sam ojciec, chowali się spokojnie na tonie jednej matki” (2Cel 191). Dlatego, w myśl postanowień art. 190§1 KKG i zgodnie z art. 140§1 SSGG, oficjalnie zwołuję Kapitułę generalną, która odbędzie się od 10 maja do 7 czerwca 2015 roku, w Domus Pacis, przylegającym do klasztoru w Porcjunkuli u Matki Bożej Anielskiej w Asyżu (Perugia).

Wybór Ministra Generalnego przewidziany jest na czwartek 21 maja 2015 r. Tego dnia, w każdej wspólnotce Zakonu niech zostanie odprawiona Msza św. konwencka w tej konkretnej intencji, używając formularza Mszy o Duchu Świętym.

Ponawiam moją gorącą prośbę do każdego brata Zakonu o żarliwą modlitwę, o mądrą refleksję i o odpowiedzialne przygotowanie się do tego ważnego wydarzenia naszego życia i misji. (Z Listu zwołującego kapitułę generalną)

Za: www.ofm.krakow.pl

Witryna Tygodnia

FUNDACJA PROFETO.PL – apel w związku z budową nowej siedziby

Za kilka miesięcy chcielibyśmy stać się największą amboną w Internecie – mówi ks. Michał Olszewski SCJ o rozpoczętej budowie nowej siedziby. Jedno z najbardziej nowoczesnych katolickich studiów radiowych powstanie w Stadnikach niedaleko Krakowa.

Fundacja Profeto.pl – Sercański Sekretariat na rzecz Nowej Ewangelizacji, która jest wydawcą portalu profeto.pl oraz radia o tej samej nazwie, istnieje od roku. Do tej pory miała swoją siedzibę w wynajmowanych pomieszczeniach w Nowym Sączu. Redakcja portalu i radia się rozrasta i zaczęło przetrzeźni, dlatego podjęto decyzję o budowie jednego z najbardziej nowoczesnych katolickich studiów radiowych w Polsce.

Z wynajmowanych dotąd pomieszczeń w Nowym Sączu Profeto.pl chce się przenieść już w kwietniu br. Strych wymaga remontu i prac adaptacyjnych na potrzeby pracy biurowej i redakcyjnej. Aby stał się zapleczem dla prawdopodobnie największej ambony w Internecie, potrzeba ścian, podłóg, okien. Co tu więcej pisać. Prosimy Was, pomóżcie nam w murarce, hydraulice, stolarce... Dorzućcie „cegłę”, bądź „cegiełkę”, deskę, gips, drzwi, okno. Zbudujcie z nami Profeto.pl – apelują sercanie i zapowiadają, że w Stadnikach powstanie jedno z najbardziej nowoczesnych katolickich studiów radiowych.

Sercański Portal Ewangelizacyjny Profeto.pl powstał 16 listopada 2012 roku. W 2014 roku redakcja poszerzyła swoją codzienną ofertę o Ewangelię dla dzieci i komentarz do czytań – każdego tygodnia ponad 80 osób komentuje Słowo Boże. Ruszył też nowy cykl katechez ewangelizacyjnych – 180 Sekund. Kontynuowane są

co kwartał rekolekcje on-line – 360 Sekund. W ubiegłym roku oficjalne nadawanie rozpoczęło także Internetowe Radio Profeto.pl.

Właścicielem portalu i radia Profeto.pl jest Fundacja Profeto.pl – Sercański Sekretariat na rzecz Nowej Ewangelizacji. Jak sami o sobie mówią, są nowoczesnym środowiskiem przepowiadania Dobrej Nowiny, z wykorzystaniem zarówno tradycyjnych metod głoszenia Słowa Bożego, jak i nowatorskich rozwiązań multimedialnych. Więcej informacji o projekcie na:

www.profeto.pl/budujemy-profeto,8796.html

Odeszli do Pana

ŚP. O. SZYMON ALBERT WOTZKA (1940-2015) OFM

Dnia 13 lutego 2015 r. zmarł w klasztorze we Wrocławiu-Karłowicach w wieku 75 lat o. Szymon Albert Wotzka. Urodził się 8 kwietnia 1940 r. w Grudzicach koło Opola. Wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Prowincji św. Jadwigi dnia 2 września 1973 roku. Po odbyciu nowicjatu w Borkach Wielkich złożył pierwszą profesję 1 września 1974 r. Następnie podjął studia w Wyższym Seminarium Duchownym Franciszkanów w Kłodzku. Profesję uroczystą złożył 31 stycznia 1979 r. w rodzinnym kościele parafialnym pw. Matki Boskiej Fatimskiej w Grudzicach (Opole). Święcenia prezbiteratu przyjął dnia 2 lutego 1980 r. we Wrocławiu.

Początkowo pracował jako duszpasterz parafialny w Raciborzu, Kłodzku i Dusznikach. W latach 1985-1991 był prowincjalnym referentem ds. powołań i magistrem

braci na formacji w Domu Pielgrzyma w Górze św. Anny.

Pełnił obowiązki przełożonego domu w Prudniku (1991-2000) i Görlitz (2006-2009) oraz Borkach Wielkich (2003-2006), gdzie również był proboszczem.

W roku 1988 r. został powołany na prowincjalnego asystenta Franciszkańskiego Zakonu Świeckich, następnie także w 2000 r. na asystenta regionalnego FZŚ. Od 2006 roku przebywał w klasztorze we Wrocławiu-Karłowicach pełniąc posługę spowiednika kleryków i juniorystów. Kilka dni przed śmiercią obchodził jubileusz 35 lat święceń kapłańskich.

Uroczystości pogrzebowe o. Szymona odbyły się 21 lutego 2015 r. w kościele pw. św. Antoniego we Wrocławiu.

Za: www.franciszkanie.com

ŚP. O. LEONCJUSZ CYRONIK (1918-2015) OFM

10 lutego 2015 r. odszedł do Pana w Piotrkowie Trybunalskim o. Leoncjusz Cyronik.

Urodził się w Łosiatynie na Wołyniu, w diecezji łuckiej, 4 stycznia 1918 r., w rodzinie rolniczej Saturnina i Janiny Gładkowskiej. Na chrzcie otrzymał imię Mieczysław. Po śmierci rodziców, którzy zginęli podczas wojny polsko-bolszewickiej, przeniósł się do rodziny wujostwa do Zdołbunów i w r. 1928 rozpoczął naukę w szkole powszechnej. Następnie wychowywał się pod opieką babci i uczęszczał do szkoły w Korytkowie Małym (1929-1931). W latach 1931-1937 rozpoczął naukę w kolegium serafickim bernardynów w Radecznicy. Ukończył tam klasę przygotowawczą i pięć lat gimnazjum.

W 1937 r. wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych (bernardynów) i odbył roczny nowicjat w Leżajsku (26 VIII 1937 – 27 VIII 1938). Przyjął wówczas habit i imię zakonne Leoncjusz. We Lwowie skończył I klasę licealną (1938/39). Brał udział w obronie Lwowa 18 września 1939 r. Następnie przez 2 miesiące uczestniczył w tajnych kompletach w Leżajsku. II klasę licealną ukończył na kompletach w Radomiu (1939/40). Na tej podstawie po wojnie

wystawiono mu świadectwo maturalne. W Przeworsku odbył pierwszy rok studiów filozofii (1940/41), a w latach 1941-1946 II rok filozofii i studia teologiczne w Kalwarii Zebrzydowskiej.

18 maja 1944 r. przyjął święcenia prezbiteratu z rąk bp. Stanisława Rosponda w kościele Bożego Ciała w Krakowie. W latach 1946-1949 przebywał w Leżajsku pełniąc obowiązki kustosa bazyliki, kapelana Chorągwi Rzeszowskiej Harcerstwa Pol-

skiego, leśnego zgrupowania „Wołyniaka” i Trzeciego Zakonu, katechety i misjonarza. W latach 1949-1960 był gwardianem w Alwerni, a także od lipca do września 1950 r. równolegle przełożonym w Przeworsku. Od 1954 r. był kapelanem siostr benedyktynek wysiedlonych ze Staniątek do Alwerni oraz definitywem prowincji. W latach 1960-1963 pełnił funkcję zastępcy przełożonego i katechety w Zakopanem. Następnie od kwietnia 1963 do października 1963 r. pełnił urząd gwardiana w Piotrkowie Trybunalskim. W latach 1963-1969 w Kalwarii Zebrzydowskiej sprawował urząd kustosa sanktuarium i ekonoma. W latach 1969-1972 został wikarym w Alwerni, a następnie przez sześć lat był ponownie przełożonym w Piotrkowie Trybunalskim. W latach 1978-1981 był wikarym w Krakowie. W 1981 r. za pracę w konspiracji otrzymał Honorową Odznakę Żołnierza Armii Krajowej Okręgu Łódź „Barka”. W roku 1981 został przełożonym i proboszczem sanktuarium Matki Bożej Brzemiennej w Skępem. Przygotował wówczas nową koronę (wcześniejsza, zabytkowa została skradziona) i uroczystości rekoronacyjne cudownej figury Matki Bożej Skępskiej. Po dwóch latach (1983-1984) ponownie pracował w Łęczycy.

Od 1984 r. osiadł już na stałe w Piotrkowie Trybunalskim i został kapelanem organizacji kombatanckich na terenie miasta, w tym także Rodziny Katyńskiej Ziemi Piotrkowskiej. W 1997 r. za szczególne osiągnięcia w działalności na rzecz rozwoju województwa piotrkowskiego otrzymał od wojewody piotrkowskiego medal „Andrzej Frycz Modrzewski 1503-1572”. W tym

samym roku został Honorowym Obywatela Miasta Alwerni. W 1998 r. odebrał Dyplom Uznania za zasługi Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. W 2000 r. otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Miasta Piotrkowa Trybunalskiego oraz tytuł Honorowego Członka Rodziny Katyńskiej Ziemi Piotrkowskiej. W 2001 r. został uhonorowany Nagrodą im. Jana Pawła II przez

Katolickie Stowarzyszenie Civitas Christiana. Jest autorem autobiografii pt. Ofiara wojen XX wieku księdzem w PRL-u, wydaną w Piotrkowie Trybunalskim w 2004 r.

Śp. o. Leoncjusz żył 97 lat, w tym 77 lat w Zakonie i 71 lat jak kapłan.

Za: www.bernardyni.com

ŚP. O. KRZYSZTOF KOPEĆ (1962-2015) OMI

10 lutego 2015 r. na plebanii parafii pw. św. Michała Archanioła w Siołkowicach Starych (pow. opolski), w 53. roku życia, 33. roku powołania zakonnego i 27. roku kapłaństwa zmarł nagle o. Krzysztof Kopeć.

Urodził się 27 maja 1962 r. w Kocku na Podlasiu (rodzice Stanisław i Teresa z d. Niedziela). Od 1977 r. uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego w Kocku, gdzie 1981 r. zdał maturę. We wrześniu 1981 r. rozpoczął nowicjat na Świętym Krzyżu, a 8 września 1982 r. złożył pierwsze śluby zakonne w Obrze k. Wolsztyna (Wielkopolska). Tam też 8 września 1986 r. złożył śluby wieczyste, przyjął święcenia diakonatu z rąk bp. S. Napierały (17 czerwca 1987 r.) i prezbiteratu z rąk abp. J. Stroby (20 czerwca 1988 r.).

O. Krzysztof pracował w wielu placówkach: jako wikariusz w Siedlcach i Iławie, a także jako rekolekcjonista (misjonarz ludowy) w Iławie, Bodzanowie, Łebie, Gorzowie Wlkp. i Lublińcu.

Jego pierwszą placówką były Siedlce, gdzie przez cztery lata był wikariuszem (1988–1991). W następnych latach (1991–1996) pracował w Iławie, gdzie był wikariuszem, następnie od 1992 r. ekonomem, rekolekcjonistą oraz zastępcą przełożonego. Następne 10 lat (1996–2005) był rekolekcjonistą w Bodzanowie k. Głuchołaz. Następnie po roku pracował jako rekolekcjonista w Łebie i Gorzowie. Od 2007 r. pracował w Lublińcu.

Jako rekolekcjonista głosił wiele misji, rekolekcji, prowadził animacje misyjne oraz zastępował okolicznych proboszczów. Jego śmierć była niespodziewana. Odszedł do Domu Ojca w czasie zastępstwa proboszcza na Opolszczyźnie.

Za: www.oblaci.pl

ŚP. O. STANISŁAW MÓI (1937-2015) SJ

11 lutego w Bazylice Najświętszego Serca Pana Jezusa w Krakowie odbyły się uroczystości pogrzebowe o. Stanisława Móla SJ. Mszy Świętej żałobnej przewodniczył ks. abp. Stanisław Nowak z Częstochowy, a w celebrze towarzyszyła mu liczna grupa kapłanów Archidiecezji Krakowskiej z biskupem Janem Zającem na czele.

We Mszy Św. uczestniczył także prowincjał Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego o. Jakub Kołacz SJ, liczne grono jezuitów z całej Polski, a także rodzina i przyjaciele zmarłego.

Laudację w formie listu przesłał także z Rzymu ks. kard. Stanisław Dziwisz, metropolita krakowski.

Głoszący kazanie o. Krystian Biernacki SJ przypomniał zgromadzonym najważniejsze wydarzenia z życia zmarłego, akcentując jego tytaniczną pracę przy ponad tysiącu rekolekcji i misji ludowych, w których przygotowaniu o. Mól brał udział lub prowadził

samodzielnie. Wspominał też jego zaangażowanie na licznych jezuickich placówkach.

Po zakończonej Eucharystii bliscy, kapłani, współpracownicy, poczty sztandarowe oraz przedstawiciele samorządu rodzinnych Liszek udali się na Cmentarz Rakowicki. Tam towarzyszyli zmarłemu w ostatniej drodze do kwatery ojców jezuitów.

Ojciec Stanisław Mól SJ zmarł 8 lutego w Krakowie w 85. roku życia. Był długoletnim duszpasterzem, misjonarzem ludowym i rekolekcjonistą, magistrem nowicjatu Prowincji Polski Południowej, przełożonym domów zakonnych w Krakowie i w Wambierzycach, duszpasterzem Polonijnym w Atenach, honorowym obywatelem gminy Liszki, odznaczony medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz pamiątkowym krzyżem 100-lecia Wymarszu Pierwszej Kompanii Kadrowej

Polecamy Zmarłego Miłosierdziu Bożemu.

Za: www.jezuici.pl

ŚP. KARD. JOSEF BECKER (1929-2015) SJ

W wieku 86 lat zmarł w Rzymie kard. Karl Josef Becker SJ. Mając 20 lat wstąpił on do Towarzystwa Jezusowego, gdzie odbył formację zakonną i przyjął święcenia kapłańskie.

Doktoryzował się z teologii dogmatycznej. Pracę naukowo-dydaktyczną rozpoczął na jezuickim Wydziale Teologicznym we Frankfurcie. Od 1969 r. był związany z Papieskim Uniwersytetem Gregoriańskim w Rzymie. Przez wiele lat był doradcą Kongregacji Nauki Wiary, uczestnicząc m.in. w rozmowach Komisji „Ecclesia Dei” z Bractwem św. Piusa X. Kapelusze kardynalski otrzymał z rąk Benedykta XVI na konsystorzu 18 lutego 2012 r.

W związku ze śmiercią kard. Beckera Papież Franciszek wysłał na ręce przełożonego generalnego jezuitów o. Adolfo Nicolasa Pachona telegram kondolencyjny.

Wyraża w nim żal i współczucie całemu Towarzystwu Jezusowemu, zapewniając o modlitwie za zmarłego za przyczyną Matki Bożej i św. Ignacego Loyoli. Wspomina

także z wdzięcznością „intensywną i wzorową służbę, którą nieodżałowanej pamięci purpurat pełnił przez wiele lat na polu edukacji, formacji kolejnych pokoleń, zwłaszcza kapłanów, badań teologicznych, a także w służbie Stolicy Apostolskiej”.

Jezuickiemu generałowi telegram kondolencyjny przesłał również kard. Pietro Parolin. Wyrażając wdzięczność za życie tego syna duchowego św. Ignacego i wspominając jego hojną, pełną oddania pracę dla Stolicy Apostolskiej, watykański sekretarz stanu składa szczere kondolencje Towarzystwu Jezusowemu i tym wszystkim, którzy znali zmarłego kardynała – zwłaszcza pokoleniom studentów, którzy, jak podkreśla, „korzystali z jego mądrych nauk”.

Za: [Radio watykańskie](#)

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO 2015

[na www.zyciezakonne.pl](http://www.zyciezakonne.pl)

- Rok Życia Konsekrowanego na świecie
- Rok Życia Konsekrowanego w Polsce
- Rok Życia Konsekrowanego w Diecezjach
- Dokumenty na Rok Życia Konsekrowanego

